

сждбата на християнскитѣ народи на Балканския полуостровъ, прѣдвидени въ нотата на Андраши. Тримата държавни мъже признали още, че въ тази нота сж посочени необходимитѣ реформи, но Европа трѣбва да гарантира тѣхното прилагане. Бисмаркъ и Андраши възложили на руския канцлеръ да редактира въ по енергична форма исканията на Европа. На 1-й май 1876 г. Горчаковъ прочелъ на срѣщата си съ другитѣ двама канцлери знаменития Берлински меморандумъ, съдържащъ въ остра но коректна форма искането на великитѣ сили да се тури чрѣзъ реформи край на вълнението въ османската държава. Сжия денъ Бисмаркъ свикалъ на обща конференция посланицитѣ на Франция, Англия и Италия. Баронъ Жомини прочелъ меморандума, слѣдъ като Бисмаркъ съобщилъ цѣлтя на конференцията и необходимостта отъ енергично въздѣйствиe надъ Турция. Посланицитѣ на Италия и Франция били натоварени два дена по-късно отъ правителствата си да дадатъ съгласието си за меморандума. Английскитѣ прѣдставителъ обаче се въздържалъ отъ начало и послѣ, по заповѣдь отъ Лондонъ, отказалъ да даде съгласието на Англия относително мѣркитѣ прѣдвидени въ меморандума.

Усърдието на Англия да влияе по друго направление въ вжтрѣшнитѣ работи на Турция, осуетило задачата на континенталнитѣ държави. На чело на Лондонския кабинетъ стоялъ единъ човѣкъ, който е правилъ много шумъ около себѣ си. Надаренъ съ бистръ умъ и силно въображение, той билъ до висша степенъ славолюбивъ. Размирицитѣ на Балканския полуостровъ отворили на Дизраели широко поле за политическа дѣятелность. Водителъ на консерваторитѣ и шефъ на английския кабинетъ, Дизраели побързалъ да заяви, че Велико-Британската политика трѣбва да влѣзе въ по активна роля, даже да играе първѣнствующе значение въ свѣтовната политика. Бързитѣ му политически успѣхи кралицата възнаградила съ титлата лордъ Биконсфилдъ.

Нѣколко дена, слѣдъ като отказалъ да се съгласи съ инициативата на Русия и оная на другитѣ сили, изразена въ Берлинския меморандумъ, Биконсфилдъ заявилъ въ парламента на 18 май 1876 г. при бурни акламации на прѣдставителитѣ, че честта на Англия ще бжде защищавана само тогава, когато нейната политика наложи своя ржководещъ тонъ на другитѣ.

По отношение на източната английска политика, лордъ Биконсфилдъ сподѣлялъ доктрината на Палмерстонъ и оная на Питъ.

Той заявилъ, както своитѣ славни прѣдшественици, че Англия счита независимостта и цѣлокупността на Турската империя, като една отъ основитѣ на своята политика. Тази декларация на английския премиеръ визирала явно руската политика на Балканския полуостровъ. Въ очитѣ на Биконсфилдъ, новото опитване на Европа чрѣзъ меморандума имало единъ важенъ порокъ: Русия взимала участие и тя ржководѣла всичко. Въ тази инициатива на руското правителство, Биконсфилдъ виждалъ успѣха на руската дипломатия и уголѣмяване влиянието на Русия не само на Балканския полуостровъ